

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

IV. An Deus sit immutabilis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

seremanet infinite à Deo distans, ac proinde omnino distincta, quod hic obseruamus contra quoddam Wicleffii delirium, qui (vt notat Thomas Waldensis lib. 1. Doctrin. fid. c. 1.) assererat propter illud esse, quod habent creaturæ in Deo, quamlibet creaturam esse & posse dici Deum; quod ipse ibidem refellit, tanquam non solum à veritate nostræ fidei, sed etiam à ratione naturali prorsus alienum.

Hinc etiam similiter refellitur Seruetus, qui eò vsque insanix progressus est, vt in epistol. 6. ad Calui. diceret Deum in lapide verè & propriè esse lapidem, in trunco truncum, & sic in alijs, oblitus nimirum Sap. 13. *Quantò his dominator eorum speciosior est.*

SECTIO IV.

An Deus sit immutabilis.

Catholicâ Fide tenendum est Deum esse omnino immutabilem, id est omnis mutationis omnino expertem.

Probatur 1. ex scriptura: Num. 23. *Non est Deus, ut filius hominis, vt mutetur*: Malach. 3. *Ego Dominus, & non mutor*: S. Iacob. 1. *Apud quem non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio.*

Probatur 2. ex S. Aug. in illa verba Psalm. 89. *A saculo & vsque in saculum tu es Deus, vbi sic loquitur: Non dicit Propheta à saculo, tu fuisti, & vsque in saculum tu eris, sed presentis significationis verbum posuit, insinuans Dei substantiam omnino modo incommutabilem, vbi non est, fuit, aut erit, sed tantummodo est; ad quæ verba appositè S. Bernardus serm. 31. in Cant. *Tolle, fuit & erit, unde iam transmutatio aut vicissitudinis obumbratio?**

Probatur 3. ratione, quia (vt ait S. Aug. epist. 10.) omnis mutatio aut in peius est, aut in melius; atqui Deus neque in peius, neque in melius mutari potest; ergo omnino mutari non potest.

Obijcies multa reperiri in scripturis, quæ mutationem aliquam

aliquam in Deo significare videntur: Genes. 6. dicit Deus. *Pœnitent me fecisse hominem.* Ierem. 18. *Si gens illa egerit pœnitentiam à malo suo, agam & ego pœnitentiam super malo, quod cogitavi.* Respondetur omnes istas & similes locutiones debere accipi figuratè & metaphorice, in hisque Deum se nostro imperfecto concipiendi modo accommodare, vt significet ita se exterius gerere, ac si verè sententiam mutaret, cum tamen re verà in se immutabilis perseveret, ac semper eodem modo se habeat; & hæc facilius intelligi poterunt, sicutque euidentiora ex ijs, quæ dicentur, cum de operationibus ad intellectum & voluntatem Dei pertinentibus agetur.

SECTIO V.

An Deus sit æternus?

Aternitas communiter à Theologis definitur, interminabilis vitæ tota simul & perfecta possessio, quæ definitio desumitur ex Boëtio lib. 5. de cons. & ante Boëtium hanc attigit S. August. in Ps. 101. vbi dicit, quod in æternitate nihil est præteritum, quasi iam non sit; nihil est futurum, quasi nondum sit; sed non est ibi, nisi, est, & lib. 2. conf. cap. 11. *Quis tenebit illud (cor scilicet hominis) & affiget illud, vt paululum stet, & paululum rapia: splendorem semper stantis æternitatis, & videat esse incomparabilem, & videat longum tempus non nisi ex multis prætereantibus moribus, qui simul extendi non possunt, longum fieri, non tamen præterire quidquam in æterno, sed totum esse præsens.*

Ex quibus colligitur differentia duplex inter æternitatem & tempus; prima, quod tempus principio & fine clauditur, æternitas verò nec principium nec finem habet; secunda, quod tempus est in perpetuo fluxu, æternitas autem tota simul est, nec vllam patitur successi-
onem.

Hoc breuiter prænotato, ad quæstionem propositam dicendum est Deum esse æternum æternitatemque solius Dei esse propriam. Ita S. Th. Hæc